

ระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือ

Education System in North Korea

กมลลา แสงสีทอง*

(Kamala Sangsrithong)

ภาณี รูปสม สุทิน สายสงวน เนตรนภภรณ์ เพ็ชรมิ่ง**

(Phanee Roopsom, Sutin Saisanguan, Natenapaporn Petpeng)

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องระบบการศึกษาของประเทศเกาหลีเหนือมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประวัติศาสตร์การศึกษา และ 2) ศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือ ระเบียบวิธีวิจัยใช้การวิจัยแบบเอกสารและเทคนิคการวิเคราะห์เชิงพรรณนา ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้ คือ การพัฒนาการศึกษาของเกาหลีเหนืออยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพรรคคอมมิวนิสต์หรือการเมืองนำการศึกษา กล่าวคือ ในระยะเริ่มต้น เกาหลีเหนือได้จัดระบบการศึกษาโดยอิงการจัดระบบการศึกษาแบบคอมมิวนิสต์ของโซเวียต ปลูกฝังความเป็นชาตินิยม การศึกษากลายเป็นเครื่องมือในการสร้างความเป็นปึกแผ่นของชาติ ทุกคนได้รับโอกาสทางการศึกษาทัดเทียมกัน มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัย คิม อิล ซุง ต่อมา ช่วงหลังสงครามเกาหลีได้มีการปฏิวัติวัฒนธรรม มีการก่อตั้งวิทยาลัยประชาชน วิทยาลัยครูและสถาบันฝึกสอน จากนั้น หลังทศวรรษ 1960s เป็นต้นมา ได้มีการขยายการศึกษาในทุกระดับ จุดมุ่งหมายทางการศึกษาของเกาหลีเหนือ คือ มุ่งให้ประชากรวัยเด็กได้รับการศึกษาเพียงพอเพื่อให้เป็นผู้ที่มีความประพฤติดี จงรักภักดีต่อชาติและผู้นำ ตลอดจนมีทักษะตามมาตรฐานของคอมมิวนิสต์ ดังนั้นจึงเน้นการศึกษาประวัติศาสตร์ระบบทุนนิยมเชิงวิพากษ์ การปิดกั้นการปฏิรูปที่รุนแรงและความจงรักภักดีต่อชาติ รวมทั้งการปลูกฝังอุดมการณ์จูเซที่ให้ความสำคัญกับผู้นำ ให้มีความจงรักภักดีต่อชาติและเทิดทูนผู้นำ รูปแบบการจัดการศึกษาของเกาหลีเหนือมี 3 รูปแบบ คือ 1) การศึกษาผู้ใหญ่ 2) การศึกษาทั่วไป และ 3) การศึกษาพิเศษ สำหรับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือ พบว่ามีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมภายในและ

* อดิษฐ์ช่วยศาสตราจารย์ คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

** ฝ่ายวิจัย สถาบันเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ภายนอก อย่างไรก็ตาม ภาครัฐยังคงเป็นผู้กำหนดหลักสูตร ครูผู้สอน วิธีการสอนและเนื้อหาบทเรียน เพราะผู้นำประเทศมุ่งให้ระบบการศึกษาเป็นตัวกำหนดคุณภาพของพลเมือง ให้เป็นผู้มีความจงรักภักดีและมีทักษะตามที่รัฐต้องการ

คำสำคัญ : ระบบการศึกษา นโยบายการศึกษาเกาหลีเหนือ อุดมการณ์จูเซ่ การศึกษาในระบบโรงเรียน การศึกษานอกระบบโรงเรียน

Abstract

The objectives of this research were to study the history of North Korea's education system and to investigate its trend. Documentary research and descriptive analysis were used in this study. The research findings are as follows :- 1) in the beginning North Korea's Education system was controlled by the communist party or the state. In other words, it was part of the political system and was initially communist oriented with management of nationalism. Education in North Korea then was a tool for national solidarity and it was accessible to all. As a result of the educational movement, Kim Il Sung University was founded. After the Korean War, the cultural revolution. Followed and at that time, North Korea established the people college, Teacher College and training college. Since 1960s, education was expanded in all levels. The purposes of education at the time to socialize the young generation, to provide them with skills which met the communist standard, to protect the extreme reformation and to be loyal to the leader and the Nation. In addition, to acculturative the Chuch'e ideology. There have been 3 forms of Education: 1) Education for Adults 2) Education for general public 3) Education for special needs. Although North Korea's Education System had since, its curriculum, educators, methods, lesson, were still state controlled. The reason was the leader needed to manipulate the quality of population by the way of education.

Keywords: Education system, education policy, North Korea, formal education,
Non-formal education, Chuch'e

บทนำ

เกาหลีเหนือตั้งอยู่บนบนของคาบสมุทรเกาหลี มีชื่อทางการว่า สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (The Democratic People's Republic of Korea) ผู้เขียนจะใช้คำแทนว่าเกาหลีเหนือ มีพื้นที่ประมาณ 55% ของพื้นที่ทั้งหมดบนคาบสมุทรเกาหลี หรือประมาณ 120,540 ตารางกิโลเมตร มีกรุงเปียงยางเป็นเมืองหลวง ประชากรประมาณ 23 ล้านคน ค.ศ. 2006 ใช้ภาษาเกาหลี มีอัตราการรู้หนังสือร้อยละ 99 ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ บางส่วนนับถือศาสนาคริสต์ ภายหลังจากแบ่งแยกและการก่อตั้งประเทศปกครองโดยระบอบสังคมนิยม ผู้นำการปกครองประเทศคือประธานาธิบดีคิม อิล ซุง โดยใช้ลัทธิคิม อิล ซุง และมีนโยบายจูเช่ โดยยึดแนวคิดของมาร์กซิสต์และเลนิน เป็นหลักในการปกครองประเทศ เกาหลีเหนือมีลักษณะความเป็นชาตินิยมและเชื่อมั่นในตัวเอง ปัจจุบัน ค.ศ. 2006 มี คิม จองอิล บุตรชาย คิม อิล ซุง เป็นผู้นำประเทศ และนายปาร์ค พง จู เป็นนายกรัฐมนตรี

แนวทางการศึกษาของแต่ละประเทศทั่วโลกได้ใช้การศึกษาระบบโรงเรียน (Formal education) เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม ค่านิยมที่สืบทอดกันมาโดยผ่านการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์ การศาสนา และปรัชญา การศึกษาระบบโรงเรียนยังเป็นกลไกสำคัญในการประสานชุมชนที่หลากหลายให้เป็นหนึ่งเดียวด้วยการสร้างเอกลักษณ์และใช้ภาษาร่วมกัน ดังการเกิดของชาติรัฐในทวีปยุโรปซึ่งได้รับการหนุนเนื่องจากการจัดระบบการศึกษาแห่งชาติของภาคีรัฐ โรงเรียนจะใช้ภาษาทางราชการและการกระตุ้นให้เกิดสำนึกในชนชาติ การศึกษาในสาขาวิชาการต่างๆยังเป็นตัวกำหนดที่สำคัญในการประกอบอาชีพอันเป็นที่มาของรายได้และความภาคภูมิใจในชีวิตของพลเมือง การศึกษาระบบโรงเรียนมีส่วนสำคัญที่สอนให้บุคคลได้พัฒนาทักษะและทรรคนะ

สร้างสมดุลด้านชีวิตทัศน์และโลกทัศน์สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างเหมาะสม การศึกษาเกี่ยวกับระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือก็เป็นหนทางหนึ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจประเทศนี้ในแง่มุมต่างๆได้ในระดับรากฐานอันเอื้อประโยชน์ต่อการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันและสร้างความร่วมมือระดับชาติในอนาคต

ภูมิหลังการพัฒนาประเทศของเกาหลีเหนือ

เกาหลีเหนือมีการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจในลักษณะวางแผนเศรษฐกิจจากส่วนกลาง โดยยึดถืออุดมการณ์ลัทธิจูเช่ (Juche) ของพรรคแรงงานเกาหลีมาเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ โดยเน้นความเป็นเอกภาพ การพึ่งพาตนเอง เกียรติภูมิของชาติ และการสร้างความเจริญให้กับประเทศ พร้อมกับประกาศ “ขบวนการม้าบิน” (Chollima Movement) ในปี ค.ศ. 1958 ที่กระตุ้นให้ประชาชนขยันขันแข็งในการทำงานเร่งเพิ่มผลผลิตโดยเฉพาะทางด้านการเกษตร

เกาหลีเหนือมีระบบการค้าผูกขาดโดยภาครัฐ ทั้งการค้าในประเทศและต่างประเทศ โดยกระทรวงพาณิชย์ควบคุมการค้าภายในประเทศ และกระทรวงการค้าต่างประเทศควบคุมการค้าระหว่างประเทศ โดยได้จัดตั้งบริษัทการค้าของรัฐหรือสหกรณ์การค้าของรัฐเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับการค้า

การบริการทางสังคม การให้บริการของสังคมเกาหลีเหนือค่อนข้างเหมือนกับประเทศสังคมนิยมอื่นๆ กล่าวคือ การศึกษาเป็นระดับสากล เรียนฟรี และเรียนภาคบังคับเป็นเวลา 8 ปี การสาธารณสุขได้รับการบริการจากรัฐ และมีระบบการประกันสุขภาพ ทั้งระบบการศึกษาและการควบคุมความคิด เป็นความมกมกลืนทางสังคม การแสดงออกทางวัฒนธรรมอยู่ภายใต้การควบคุมของพรรคแรงงานเกาหลีและของรัฐบาล

การพัฒนาเกษตรกรรม ในช่วงเริ่มต้นของระบบการปกครอง เกาหลีเหนือประสบความสำเร็จอย่าง

เห็นได้ชัดในการเจริญเติบโตทางการเกษตร อย่างไรก็ตามไม่สามารถรักษาสภาพไว้ได้ตลอด มีรายงานของการขาดแคลนอาหาร ในปี ค.ศ.1990 แต่ตกต่ำเพราะสภาพอากาศที่ไม่ดีและปัญหามากมายที่สะสมมานานในภาคเกษตรกรรม

การพัฒนาอุตสาหกรรม เกาหลีเหนือมีความพยายามในด้านอุตสาหกรรม แต่ยังไม่ประสบความสำเร็จ แม้ว่าในช่วงต้น ประเทศจะบรรลุความสำเร็จบางอย่างในด้านอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตามเกิดความเสื่อมถอยของการควบคุมเศรษฐกิจกลาง ทรัพยากรในการผลิตจำกัด มีอุปสรรคด้านการขาดแคลนพลังงานและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ในเวลาอันใกล้พลังงานและน้ำมันจะขาดแคลน ด้านการผลิตแรงงานซึ่งเป็นกำลังผลิตตกต่ำ ความเติบโตจะหมดไปพร้อมกับวัตถุดิบที่หายาก และการขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี เพื่อฟื้นฟูวัตถุดิบในอนาคต ความต้องการพลังงานไฟฟ้า เพื่อการผลิตไม่ค่อยราบเรียบตามแผน และการตอบสนองความต้องการใช้อย่างใหญ่หลวง

ในทางบวกการพัฒนาเป็นกุญแจสู่อุตสาหกรรม การเพิ่มการผลิตไฟฟ้า และการขยายการเติบโตของพลังงาน เรียกได้ว่า พลังงานไฟฟ้าเป็นการผลิตที่ยิ่งใหญ่ เกาหลีเหนือผลิตไฟฟ้าได้เพียงร้อยละ 20 ของปริมาณความต้องการใช้ไฟฟ้าของประเทศ อันมีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม

พัฒนาการด้านการศึกษาของเกาหลีเหนือ (Development of Education)

เกาหลีเหนืออยู่ภายใต้การนำของพรรคคอมมิวนิสต์โดยมีประเทศรัสเซียเป็นผู้วางนโยบายการเมืองให้ มีนายคิม อิล ซุง (Kim Il Sung) เป็นประธานาธิบดี พัฒนาการการศึกษาของเกาหลีเหนือ จะแบ่งออกเป็น 3 ช่วง คือ ช่วงก่อตั้ง ช่วงการปรับปรุงสภาพเดิม และช่วงที่ทำให้มั่นคง โดยแต่ละช่วงก็จะมี

จุดมุ่งหมายทางด้านการเมือง ทางด้านเศรษฐกิจ และทางด้านการศึกษาที่แตกต่างกัน

การศึกษาช่วงก่อตั้งหรือการสร้างพื้นฐาน

(Formulation-building Period ค.ศ.1945-1953)

หลังจากเกาหลีเหนือได้รับอิสรภาพในปี ค.ศ. 1945 คณะกรรมการชั่วคราวเกาหลีเหนือได้เริ่มจัดระบบการศึกษาโดยอิงการจัดการศึกษาแบบคอมมิวนิสต์หรือสังคมนิยม นโยบายการศึกษาอันดับแรกได้แก่ การจัดระบบการศึกษาชั่วคราว ซึ่งจะช่วยให้ทหารเสริมสร้างชาตินิยมทางการเมืองเน้นการสอนอักษรเกาหลี อังกฤษ และประวัติความเป็นมาของเกาหลี ตลอดจนความคิดเห็นทางการเมืองที่แตกต่างกัน โดยบรรจุไว้ในวิชาประวัติศาสตร์ การศึกษาในสมัยนี้ยังไม่มี ความทันสมัยมากนัก การศึกษาของเด็ก ๆ มีสมาคมเกาหลีเป็นผู้ดูแลซึ่งในอนาคตพวกเขาจะต้องกลายเป็นผู้นำที่คอมมิวนิสต์ในโรงเรียนหรือฟาร์ม หรือแวดวงธุรกิจที่ยิ่งใหญ่ของเกาหลีเหนือต่อไป

ส่วนนโยบายอีกประการ คือ การรวมกันที่เรียกว่าการกำหนดมาตรา 20 (20-item political platform) ในปี ค.ศ. 1946 เพื่อเป็นมาตรการกำหนดการกระตุ้นการจัดการศึกษา เป็นการกระตุ้นให้เกิดการศึกษามัคบังคัม เด็กเกาหลีเหนือทุกคนจะต้องได้รับโอกาสทางการศึกษาเท่าเทียมกัน มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัย Kim Il Sung ในเปียงยาง ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งเดียวของเกาหลีเหนือในสมัยนั้น การศึกษาในสมัยนี้มีความสำคัญมากโดยที่รัฐบาลพยายามนำเอาการศึกษามาเป็นเครื่องมือในการสร้างชาติ

ระยะที่ 2 ระยะฟื้นฟูประเทศ (Rehabilitation period 1953-1957)

การเกิดสงครามเกาหลีทำให้ประเทศต้องประสบปัญหามากมายช่วง 3 ปี ที่เกิดสงคราม เป็นเหตุ

ให้เศรษฐกิจตกต่ำ และมีแผนการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจ และการฟื้นฟูโรงเรียนภายใต้การฟื้นฟู 3 ปี และในช่วงนี้ การปฏิวัติทางด้านวัฒนธรรมได้มีการปรับปรุงเป็นระยะแรกภายใต้กระบวนการ ชูลลิมา (Chullima Movement) ซึ่งเป็นแผนที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาครู อาจารย์ และวัฒนธรรมในองค์กร รวมทั้งการฟื้นฟูสภาพแรงงานต่างๆ ที่มาจากนักเรียนและอาจารย์ แนวทางการพัฒนานี้จะต้องสอดคล้องกับทั้งทางด้าน ทฤษฎีและด้านปฏิบัติซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่อีกครั้งในปี ค.ศ. 1980 ของเกาหลี นโยบายการฟื้นฟูที่กล่าวมานั้นได้รับการสนับสนุนในลักษณะดังต่อไปนี้

1. การก่อตั้งวิทยาลัยประชาชน มีการปรับปรุงนโยบายการฝึกพัฒนาอาชีพและการจัดระบบราชการให้ดีที่สุดทั้งในแง่ของเศรษฐศาสตร์และการจัดการ

2. การก่อตั้งสถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา (Social – Education Institution)
3. การก่อตั้งวิทยาลัยครูและสถาบันฝึกสอน การกลับคืนสู่ความเป็นชาติ เป็นผลให้เกาหลีเหนือประกาศการใช้การศึกษาภาคบังคับเป็นเวลา 4 ปี ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1956

ช่วงรวมตัวกัน (Consolidation Period since 1958)

ช่วงรวมตัวกันของสภาพสังคมของเกาหลีเหนือทำให้รัฐบาลได้ตระหนักถึงการเร่งสร้างสภาพเศรษฐกิจให้ดีขึ้น การปรับปรุงการศึกษารวมทั้งการขยายนโยบายการศึกษาภาคบังคับจาก 4 ปี เป็น 7 ปีในปี ค.ศ. 1958

หลังจากปี ค.ศ. 1961 ได้มีการขยายการศึกษาทุกระดับของโรงเรียนเพราะสาเหตุที่ต้องการคนที่มีความรู้ความชำนาญเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะโรงเรียนเทคนิคต่างๆ ดังจะเห็นได้จากตารางข้างล่าง

ปี	โรงเรียนประถมศึกษา		โรงเรียนมัธยมศึกษา		วิทยาลัย/มหาวิทยาลัย	
	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (พันคน)	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (พันคน)	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักศึกษา (พันคน)
1945	1431	1183	674	311	4	3
1960	4145	957	3166	1186	76	97
1970	4470	1590	4820	1811	140	95
1981	8700	1748	4100	2398	170	256

ที่มา : Postlethwaite, T.N., 1988: 422

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1966 การชุมนุมเรียกร้องให้มีการศึกษาภาคบังคับทางวิชาชีพ 9 ปี จึงเริ่มในปี ค.ศ. 1967-1968 ในขณะที่เดียวกันการศึกษาในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงกล่าวคือ มีการเรียนเพิ่มอีก 2 ปี ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นการเรียนในโรงเรียน

มัธยมศึกษา 5 ปี และสามารถไปต่อที่โรงเรียนเทคนิคอีก 2 ปี

ต่อมาในปี ค.ศ. 1982 การศึกษาภาคบังคับของเกาหลีเหนือได้ขยายออกไปอีกเป็น 10 ปี โดยเริ่มใช้เฉพาะบางพื้นที่ก่อนแล้วค่อยขยายไป แต่ทั้งนี้การศึกษา

ภาคบังคับจะรวมเอาการอนุบาลศึกษาเข้าด้วย ซึ่งจากการปฏิรูปการศึกษาของเกาหลีเหนือครั้งนี้ทำให้นำไปสู่การศึกษาเพื่อปวงชน

1. การศึกษาประวัติศาสตร์ของระบบทุน โดยเฉพาะแบบวิภาษวิธี
2. การปิดกั้นการปฏิรูปที่รุนแรง
3. การให้ความจงรักภักดีต่อรัฐ

จุดมุ่งหมายทางการศึกษาของเกาหลีเหนือ

ปรัชญาการศึกษาของเกาหลีเหนือมีรากฐานแนวความคิดของกลุ่มคอมมิวนิสต์รวมทั้งแนวความคิดที่ได้เผยแพร่ไปยังประเทศสังคมนิยมอื่นๆ ด้วย ดังนั้นจุดมุ่งหมายการศึกษานี้จึงมุ่งให้ประชาชนที่อยู่ในวัยเด็กจะได้รับการศึกษามากขึ้น ซึ่งการมีการศึกษาจะนำไปสู่การพัฒนาด้านความประพฤติ นุคลิกภาพและกิริยาวาจา ซึ่งเป็นความต้องการทางศีลธรรมของกลุ่มคอมมิวนิสต์ หัวใจของจุดมุ่งหมายของการศึกษามี 3 ส่วน คือ

จากคุณลักษณะของจุดมุ่งหมายของกลุ่มคอมมิวนิสต์จะเป็นการช่วยสนับสนุนในการสร้างประสิทธิภาพและประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ รวมทั้งการดำเนินงานทางการศึกษา แต่อย่างไรก็ตามการวางนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจนั้นไม่ใช่จุดสำคัญที่สุด การพัฒนาการศึกษาโดยให้โรงเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมและศึกษาวิชาชีพต่างหาก ตลอดจนการสร้างสถานที่ การศึกษานอกระบบโรงเรียนสำหรับการสร้างงานใหม่ เพื่อการพัฒนาประเทศต่อไป

จำนวนสถาบันการศึกษา (สถิติปี ค.ศ. 1987)

1 จำนวนโรงเรียนและนักเรียน ช่างฝีมือ และผู้เชี่ยวชาญ

จำนวนสถานศึกษา

ระดับมหาวิทยาลัย	266	แห่ง
โรงเรียนชั้นสูง	500	แห่ง
โรงเรียนมัธยม	4,738	แห่ง
โรงเรียนประถม	4,792	แห่ง
จำนวนนักเรียน	4,923,000	แห่ง
จำนวนช่างฝีมือและผู้เชี่ยวชาญ	1,350,000	แห่ง

2 จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก โรงเรียนอนุบาลและจำนวนนักเรียน

Nursery

จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก	27,795	แห่ง
จำนวนเด็ก	936,000	คน

Kindergarten

จำนวนโรงเรียนอนุบาล	18,794	แห่ง
จำนวนเด็ก	720,000	คน

วิถีและแนวทางการศึกษา

การเมืองนำการศึกษา เช่นเดียวกับประเทศคอมมิวนิสต์อื่นๆ การเมืองต้องมาก่อนในระบบการศึกษา ใน 'Theses on Socialist Education' ที่พิมพ์ใน ค.ศ. 1977 ของ Kim Il Sung เขียนไว้ว่า การศึกษาทางด้านการเมืองและภาวะทางความคิดในสิ่งที่สำคัญที่สุดของการศึกษาแบบสังคมนิยม การสอนเด็กผ่านการศึกษาด้านการเมืองและความคิดที่เหมาะสมเท่านั้นที่จะสอนให้เด็กเป็นนักปฏิวัติได้ พร้อมด้วยการมองโลกด้วยมุมมองของการปฏิวัติและคุณภาพทางความคิดและคุณธรรมของคอมมิวนิสต์ การศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งทางด้านวัฒนธรรมและประสบความสำเร็จได้ต้องผ่านการศึกษาระบบเน้นการเมืองและความคิดเท่านั้น การศึกษาเป็นประสบการณ์ล้วนๆ ที่ล้อมรอบไม่ใช่เพียงแค่การศึกษาในโรงเรียนอย่างเป็นทางการเท่านั้น แต่รวมถึงการศึกษาทางด้านสังคมที่เพิ่มเติมและการศึกษาแบบฝึกงานของผู้ใหญ่ด้วย 'Theses on Socialist Education' กล่าวไว้ว่า รัฐสังคมนิยมไม่ควรที่จะเพียงแค่จัดตั้งและดำเนินโปรแกรมการศึกษาที่ผสมผสานเท่านั้น แต่ควรจะให้การศึกษาโดยมีจุดมุ่งหมายในการสอนสมาชิกทุกคนในสังคมอย่างต่อเนื่อง การศึกษาแบบต่อเนื่องให้สมาชิกทุกคนในสังคมเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ในการสร้างความเป็นสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์

Chuch'e คือ แกนกลางในนโยบายการศึกษา คิม อิล ซุง กล่าวว่า ในการก่อตั้ง Chuch'e ในการศึกษาควรจะเน้นตรงสิ่งที่มีในประเทศและประชาชนควรถูกสอนให้รู้สิ่งของของตนเองให้ดี ในสุนทรพจน์ของเขาที่กล่าวในปี ค.ศ. 1983 ให้แก่รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการของประเทศที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด เน้นว่า chuch'e ในศึกษานี้สอดคล้องกับประเทศโลกที่สามทั้งหมด คิม อิล ซุง วิจัยชี้ว่าถึงแม้ว่า 'flunkeyism' ควรจะเป็นที่หลีกเลี่ยง แต่ก็อาจเป็นความจำเป็นที่จะเรียนรู้เทคนิคบางอย่างจากประเทศที่พัฒนาแล้วบ้าง

ตรรกวิทยาเน้นจูเซ่ (Juch'e-oriented Logic) ลักษณะของอุดมการณ์จูเซ่ ไม่ได้มีแนวคิดเป็นปรัชญาสากล หากแต่เป็นอุดมการณ์ทางการปกครอง เพราะว่าอุดมการณ์จูเซ่ได้มุ่งให้ความหมายเกี่ยวกับโลกและชีวิตมนุษย์ กับวิถีทางที่จะปฏิรูปโลก ขณะเดียวกันอุดมการณ์จูเซ่มีหน้าที่สำคัญที่จะแสดงหลักเหตุผลสนับสนุนระบบการปกครองของเกาหลีเหนือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุดมการณ์จูเซ่ และผู้นำ (Suryong) มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด อาจกล่าวได้ว่า อุดมการณ์จูเซ่เป็นอุดมการณ์ของผู้นำโดยแท้ หมายความว่า อุดมการณ์จูเซ่ไม่ได้มีลักษณะสากลที่จะควบคุมการกระทำของผู้นำ ในทางตรงข้ามเนื้อหาของอุดมการณ์จูเซ่จะถูกกำหนดโดยผู้นำ อุดมการณ์จูเซ่คืออุดมการณ์ที่เน้นผู้นำเป็นใหญ่ ที่ได้รับการออกแบบเพื่อชักนำให้ประชาชนหยิบบรรยากาศรักภักดีต่อผู้นำแบบถวายหัว เมื่อได้รับการยอมรับนับถืออย่างสูงส่งเช่นว่านี้ ทำให้ คิม จอง อิล มีความมุ่งมั่นที่จะก้าวไปข้างหน้าด้วยนโยบายใหม่ๆ

คำว่า จูเซ่ (Juch'e) ประกอบด้วย มโนทัศน์มากมาย หมายถึง มโนทัศน์ที่ได้รับการจัดขยายโดยนักวิชาการและข้อคิดเห็นจาก ทั้งคิม อิล ซุง และ คิม จอง อิล ด้วย ในเกาหลีเหนืออุดมการณ์จูเซ่ เป็นพื้นฐานสำคัญที่กำหนดนโยบายทั้งหมดของทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยภาษาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ กฎหมาย และเศรษฐศาสตร์

อย่าไรก็ตาม บางครั้งอุดมการณ์จูเซ่ได้เสนอแนวคิดใหม่ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานก็มี เพราะว่าจะทั้งคู่ ไม่ได้เป็นนักปรัชญา หรือ นักอุดมคติ ทั้งคู่เป็นนักการเมือง ซึ่งพยายามให้ยึดหลักการเดิมไว้ และนำไปสู่การปฏิบัติตามที่ตนเองเห็นชอบพวกเขาจึงมีทัศนคติเป็นอิสระจากการเป็นผู้ที่ควบคุมยึดมั่นในลัทธิ (dogmatic) หรือผู้ประยุกต์ (pragmatic) ในการที่จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของภายในและภายนอกประเทศ ดังนั้น ข้อคิดเห็นของพวกเขาจึง

สะท้อนทัศนคติของชนชั้นนำผู้ปกครองเกาหลีเหนือ ซึ่งจะเกี่ยวกับสถานการณ์ในช่วงเวลาที่มีการแสดงข้อคิดเห็นในครั้งนั้นๆ

แนวคิดด้านการศึกษา คิม อิล ซุง เป็นประธานาธิบดีผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า สืบเนื่องจากผู้นำที่ขาดฉลาดของพรรคและนโยบายการศึกษาที่เยี่ยม จึงทำให้สามารถจัดการศึกษาเยี่ยงทาสอาณานิคมได้อย่างสิ้นซากโดยพลัน และสถาปนาระบบการศึกษาสังคมนิยมก้าวหน้าได้ด้วย ความสำเร็จลุล่วงได้บรรลุเป้าหมายเกิดขึ้นแล้วในการศึกษาโดยรัฐ และในการจัดฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านขึ้น เป็นที่ทราบกันดีว่า ก่อนการมีอิสระภาพทางการศึกษานั้น เกาหลีเหนือเป็นรัฐที่ล้าหลัง ไม่มีมหาวิทยาลัยในเกาหลีเหนือ เด็กก่อนวัยเรียนร้อยละ 60 ไม่สามารถเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาและส่วนใหญ่ของผู้ใหญ่ประมาณ 2.3 ล้านคน ไม่รู้หนังสือ ในภาวะเช่นนี้ ทำให้ไม่สามารถยกระดับความตื่นตัวในทางการเมืองของประชากรวัยแรงงานและคนรุ่นอายุต่อไปที่จะเกิดขึ้นมาใหม่ รวมทั้งไม่สามารถกระตุ้นแรงใจให้พวกเขาสร้างสังคมใหม่ ถ้าหากปราศจากการพัฒนาการศึกษา ทั้งนี้ระบบการศึกษาประชาธิปไตยที่เกิดขึ้น จากชัยชนะของพวกต่อต้านจักรวรรดินิยมหรือฝากปฏิวัติประชาธิปไตยที่ต่อต้านศักดินานิยม

วิธีการสอนแบบ Heuristic หรือการพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองและสร้างสรรค์ของเด็กและปฏิกิริยาต่อต้านการเน้นการสอนแบบขงจื้อโบราณที่ให้ท่องจำที่ถูกผูกพันกับแนวกลางของ chuch'e ในการศึกษาด้วย Heuristics ให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ถูกสอนผ่านความคิดในแง่ดีของพวกเขาเองและช่วยสร้างความเป็นตัวของตัวเองและสร้างสรรค์เป็นอย่างดี การบีบบังคับและการข่มขู่ด้วยความรู้ควรเป็นดีหลีกเลี่ยงและควรใช้การโน้มน้าวใจและการอธิบายมากกว่าโดยเฉพาะในการศึกษาที่ใช้ความคิดเป็นหลัก

นโยบายด้านการศึกษาของเกาหลีเหนือ

การศึกษาของอาณานิคม : ระบบการศึกษาในเกาหลีภายใต้อิทธิพลของอาณานิคม **ชาวญี่ปุ่น** (ค.ศ.1906-1945) นโยบายการศึกษาที่จัดทำในเกาหลีโดยชาวญี่ปุ่นจากปีค.ศ. 1906 ถึงค.ศ. 1945 สามารถเรียกได้ว่าเป็นการศึกษาของอาณานิคม เป็นนโยบายการศึกษาที่ออกแบบเพื่อประทับต้นแบบของความยิ่งใหญ่ของประเทศเจ้าของอาณานิคมไปยังประเทศที่ถูกควบคุม และเพื่อให้การศึกษาประชากรที่อยู่ใต้อาณานิคมผ่านความรู้ที่ควบคุมและถูกบิดเบือน

แหล่งข้อมูลของเกาหลีเหนือระบุว่า ทางรัฐบาลญี่ปุ่นใน Chosen ได้พยายามที่จะทำให้สังคมเกาหลีเป็นสังคมที่ปลอดการเมือง ทำให้วิชาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางการเมืองและความเป็นเกาหลี เช่น ภาษาเกาหลี จริยธรรม ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ของเกาหลีถูกบิดเบือนในแง่ของจุดประสงค์และเป้าหมายทางการศึกษา เพื่อที่จะสามารถข่มเกาหลีได้ ผู้นำชาวญี่ปุ่นจึงออกนโยบายการศึกษาใหม่ๆ ที่จะทำให้ชาวเกาหลีเป็นหมันทางความคิดเรื่องการเมืองและทำลายความเป็นชาติของเกาหลี

ตัวอย่างเช่น ชาวญี่ปุ่นให้การศึกษแก่เกาหลีในการอธิบายภูมิศาสตร์ของเกาหลี โดยหลีกเลี่ยงการพูดถึงทรัพยากรมนุษย์ แต่เน้นหนักทางด้านกายภาพ และที่แยกว่านั่นก็คือ การสอนภูมิศาสตร์ของเกาหลีภายในวิชาภูมิศาสตร์ของญี่ปุ่น เพื่อเน้นความด้อยกว่าของเกาหลีที่มีต่อญี่ปุ่นในความสัมพันธ์ต่อนโยบายการศึกษาของญี่ปุ่น ตามที่กล่าวมาข้างต้น กระบวนการของวิชาภูมิศาสตร์เกาหลีสามารถสรุปได้ดังนี้

1) **จุดประสงค์ เป้าหมาย และเนื้อหาของภูมิศาสตร์เกาหลี** อาจกล่าวได้ว่า จุดประสงค์เป้าหมาย และเนื้อหาของภูมิศาสตร์เกาหลี ถูกควบคุมโดยชาวอาณานิคมญี่ปุ่นและรัฐบาล โดยเน้นความสำคัญของการศึกษาภูมิศาสตร์ในสังคมที่ไม่เกี่ยวข้องในการเมืองของนักเรียนชาวเกาหลี

2) **ลดความสำคัญของภูมิศาสตร์เกาหลี**
ในหลักสูตร ลักษณะหนึ่งของนโยบายการศึกษาของญี่ปุ่นก็คือ ลดความสำคัญของภูมิศาสตร์เกาหลีในหลักสูตร ซึ่งเรารู้ได้จากการจัดหลักสูตรในขณะนั้นและการวิเคราะห์เนื้อหาในหนังสือเรียนร่วมสมัย

3) **การต่อต้านนโยบายของญี่ปุ่น ผู้สอนชาวเกาหลี** เพื่อเป็นการต่อต้านนโยบายของญี่ปุ่น ผู้สอนชาวเกาหลีจึงตั้งใจในการศึกษาของภูมิศาสตร์ญี่ปุ่นในโรงเรียนเอกชนเป็นส่วนใหญ่ และในกิจกรรมการศึกษาในสังคมที่หลากหลาย

4) **การพัฒนาลักษณะของการรักษา**
 การศึกษาของประวัติศาสตร์ศึกษาศาสตร์ระหว่างตกอยู่ภายใต้อาณานิคมของญี่ปุ่น ทำให้รู้ถึงความสำคัญของการสอนวิชาภูมิศาสตร์ในการพัฒนาลักษณะของการรักษาที่ผ่านความเข้าใจในประเทศของตนมากยิ่งขึ้น

การศึกษาศาสนาใหม่ ระบบการศึกษาแบบไม่คิดเงิน-ฟรีเป็นเวลา 11 ปี ได้ประกาศใช้ในปีค.ศ. 1972 และอัตราการรู้หนังสือก็คาดว่าจะสูงถึงร้อยละ 99 การศึกษาเริ่มต้นที่ 1 ปีในอนุบาลตอนอายุ 5 ปี ตามด้วย 4 ปี ในโรงเรียนประถมและ 6 ปี ในโรงเรียนมัธยม

ตามคำบอกกล่าวของเกาหลีเหนือ มีระบบการศึกษา 2 แบบอยู่ขนานกัน คือ

- (1) การศึกษาแบบปกติ และ
- (2) ระบบของการศึกษาในขณะที่ทำงานไปด้วย

ระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือ (Education System)

การศึกษาของประเทศเกาหลีเหนือ มีระบบโครงสร้างคล้ายๆกับทุกประเทศ แต่โดยทั่วไปแล้วรูปแบบการจัดการศึกษาของเกาหลีเหนือจะมีลักษณะดังนี้ คือ

1. การศึกษาผู้ใหญ่ (Adult education)

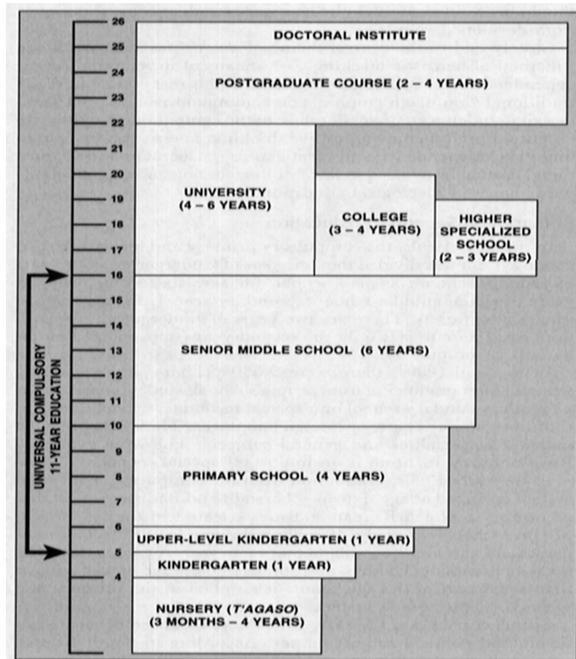
2. การศึกษาทั่วไป (General Education)

3. การศึกษาพิเศษ (Special Education)

การศึกษาผู้ใหญ่ (Adult Education) การศึกษาผู้ใหญ่ นั้นส่วนมากจะเป็นการฝึกทักษะในการทำงานของผู้ที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมมีระยะการเรียนรู้ เป็น 4 ระดับ ดังนี้

1. โรงเรียนฝึกผู้ทำงาน (Workers School) ใช้เวลาเรียน 2 ปี เปรียบเสมือนผู้ที่ไม่ค่อยจะมีฝีมือในการทำงาน คือ Unskilled workers ส่วนมากเป็นการเรียนเพื่อใช้เครื่องมือคอมพิวเตอร์ควบคุมในการทำงานรวมทั้งการฝึกทักษะเบื้องต้น
2. โรงเรียนฝึกผู้ทำงานในระดับกลาง (Workers, middle school) จะใช้เวลาเรียน 3 ปี เปรียบเสมือนพวกแรงงานกึ่งฝีมือ (Semi-skilled workers) เป็นการที่ฝึกทักษะในการทำงานเพิ่มขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง
3. โรงเรียนฝึกผู้ทำงานในระดับวิชาชีพชั้นสูง (Workers, higher Technical school) มีการเรียน 3 ปี เน้นความรู้เชิงปฏิบัติการมากขึ้น ผสมผสานกับทฤษฎี และเป็นการฝึกในสถานประกอบการจริงเสียส่วนใหญ่
4. การฝึกทักษะในสถานชั้นสูง (corresponded course in colleges, university and factory colleges) ใช้เวลาเรียน 4-5 ปี เพื่อฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเป็นผลผสมระหว่างทฤษฎีกับเชิงปฏิบัติทักษะ โดยมีหลักสูตรที่มุ่งเพื่อมุ่งให้ไปใช้ในวิชาชีพอย่างแท้จริง การเรียนแผนกการศึกษาผู้ใหญ่ในระดับนี้เปรียบเสมือนการผลิตช่างเทคนิคที่มีความชำนาญงานในเรื่องนั้นๆ (Skilled workers)

การศึกษาทั่วไป

โครงสร้างระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือ

ระบบการศึกษาของเกาหลีเหนือ ประกอบด้วยการศึกษา 4 ระดับ คือ อนุบาลศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา

1. **อนุบาลศึกษา (Kindergarten)** จะรับเข้าเรียนเป็นเวลา 4 ปี ส่วนมากจะเป็นการฝึกความพร้อมของเด็กในการใช้ประสาหมือ เน้นการฝึกหัดให้เด็กเรียนรู้ถึงการอยู่ร่วมกันทางสังคม มีการฝึกการอ่านการเขียน ภาษาเกาหลี และการร้องเพลงเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ความยิ่งใหญ่ในชาติ เป็นต้น ผู้ปกครองที่ทำงานในเมืองใหญ่ ๆ นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนเพื่อผู้ปกครองจะได้มีเวลาทำงานมากขึ้น ส่วนผู้ปกครองของเด็กที่อยู่ตามเขตชนบท หรือเขตภูเขานิยมเลี้ยงและอบรมเด็กเอง โดยภาพรวมแล้วรัฐบาลยังไม่สามารถจัดการอนุบาลศึกษาให้แก่ชาวเกาหลีได้อย่างทั่วถึง

1.1 เด็กทุกคนจะได้รับการศึกษาภายใต้การดูแลของรัฐ ทุกๆ อย่างในโรงเรียนสำหรับเด็กจะได้รับการบริการจากรัฐ ไม่ว่าจะเป็นขนม อาหาร ของเล่น ยา และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ รัฐจัดหาให้ทั้งหมด

1.2 ที่สำคัญในการเตรียมให้ระบบการศึกษาภาคบังคับมีมาตรฐานมีเหตุผล 2 อย่างคือ เพื่อผลักดันระบบการศึกษาให้ก้าวหน้าและเป็นการสร้างสังคมไปพร้อมๆ กัน ตามแนวคิดของผู้นำประเทศ การส่งเสริมให้มีการเรียนภาคบังคับโดยรัฐจัดการให้เป็นเวลาถึง 11 ปีก่อนเข้าสู่วัยทำงาน ประชาชนทุกคนมีสิทธิ์โดยเท่าเทียมกัน

2. **ประถมศึกษา (Primary School)** ในเกาหลีเหนือใช้คำศัพท์ว่า การศึกษาสำหรับประชาชน (people's school) จะใช้เวลาเรียน 4 ปี การศึกษาในระดับนี้ถือว่าเป็นการศึกษาภาคบังคับ ซึ่งมีผลตาม

กฎหมายพรรคคอมมิวนิสต์ คือ 9 ปี รวมกันกับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การเรียนการสอนในระดับนี้จะมีเรียนวิชาภาษาประจำชาติ ภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ คิดเป็นจำนวนร้อยละ 40 ของเนื้อหาวิชาที่จัดได้ว่า ส่วนการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์

นั้นเรียนเพียงร้อยละ 30 ที่เหลืออีกร้อยละ 30 จะเป็นการเรียนทางด้านวัฒนธรรม กิจกรรมทางด้านการทำงานเพื่อเสริมสร้างความรักชาติ เด็กส่วนมากนิยมไปเรียนโรงเรียน

บรรยากาศห้องเรียนภาษาอังกฤษ

3. มัธยมศึกษา

3.1 ตอนต้น (Lower-Secondary School) ใช้เวลาเรียน 5 ปี เรียกว่าโรงเรียนชั้นกลาง (Middle school) จะมีการเน้นเพิ่มมากขึ้นในการเรียนทางด้านวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (National sciences) เช่น

คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ เคมี เทคโนโลยีการจัดการทฤษฎี และวิชาที่มีการฝึกปฏิบัติ นอกจากนี้จะมีวิชาบังคับให้เด็กเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ธรรมชาติศึกษาและงานปฏิบัติด้านอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม

การฝึกซ้อมวินัย มารยาท และการป้องกันตัว ของนักเรียนในเปียงยาง

การแสดงดนตรีเกาหลีพื้นบ้านในห้องดนตรีของนักเรียน

3.2 มัธยมศึกษาตอนปลาย (Upper – secondary school) การศึกษาของเกาหลีในระดับนี้จะใช้เวลาเรียน 2 ปี ส่วนมากจะเรียนวิชาที่เกี่ยวกับการเรียนต่อในมหาวิทยาลัยหรือไม่ก็เพื่อฝึกเข้าเรียนในโรงเรียนฝึกหัดครู ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะรวมเอาโรงเรียนทั่วไปซึ่งใช้เวลาเรียน 3 ปีเน้นการเรียนเพื่อฝึกฝนวิชาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์

วงจรของโรงเรียนในต้นปี.ศ. 1990 ถือว่ามีความสมดุลระหว่างเหตุผลทางการเรียนรู้และการเมือง วิชาที่เรียนได้แก่ ภาษาเกาหลี คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ศิลปะ ดนตรี องค์กรประกอบขนาดโครงสร้างหลักสูตรมากกว่าร้อยละ 8 เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้นำคิม อิล ซุง และหลักการคอมมิวนิสต์ ในระดับมัธยมมีวิชาการเมืองระหว่างประเทศที่ผนวกการศึกษาผู้นำคิม อิล ซุง และหลักการคอมมิวนิสต์ และนโยบายพรรคคอมมิวนิสต์บรรจุไว้เพียง 5.8% ของโครงสร้างหลักสูตร อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้เกี่ยวกับรัฐและธรรมชาติทางการเมืองของโรงเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษา ตำราที่ใช้สอนในภาษาเกาหลี ตัวอย่างเช่น เราสวดเพื่อผู้นำของ

เรา ตามด้วย บิดาของเราอันเป็นที่รัก มาดามคิม และคิม จอง อิล

4. อุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาในระดับนี้แบ่งออกเป็นการศึกษาในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู รวมทั้งโรงเรียนฝึกทักษะวิชาชีพชั้นสูง

1. การศึกษาในมหาวิทยาลัย จะใช้เวลาเรียน 4-5 ปี ในระดับปริญญาตรี ซึ่งจะมีทั้งสาขาทางด้านสังคมศาสตร์และวิทยาศาสตร์ นักศึกษาส่วนมากนิยมเรียนทางด้านสังคมศาสตร์มาก ปัญหาอย่างหนึ่งของการศึกษาในมหาวิทยาลัยของเกาหลีเหนือ คือ จำนวนอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาไม่พอกับจำนวนนักศึกษา การเรียนแพทย์ในมหาวิทยาลัยใช้เวลาเรียน 6 ปี และฝึกงานอีก 1 ปี เกาหลีเหนือมีมหาวิทยาลัยเพียงมหาวิทยาลัยเดียวเท่านั้น คือ มหาวิทยาลัย คิม อิล ซุง (Kim Il Sung University) นอกจากนั้นจะเป็นเพียงวิทยาลัยเท่านั้น ส่วนมากจะเป็นวิทยาลัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรม

หนึ่งในการเรียนปริญญาโท ปริญญาเอกนั้น จะเน้นทางด้านวิจัยเป็นหลักมีเรียนกระบวนวิชาต่างๆ (Course work) การเรียนในระดับปริญญาเอกส่วนมาก รัฐบาลจะมีทุนให้ไปศึกษาต่อต่างประเทศ เป็นที่น่าสังเกตประการหนึ่งคือประเทศที่รัฐบาลเกาหลีสนับสนุนให้ไปเรียนคือประเทศที่มีการปกครองแบบสังคมนิยม หรือคอมมิวนิสต์ เช่น จีน โซเวียต เป็นต้น

มหาวิทยาลัยยิม อิล ชุง ก่อตั้งในเดือน ตุลาคม ค.ศ. 1946 เป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่ สมบูรณ์แบบของประเทศ มีการศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก เป็นสถาบันชั้นนำที่ได้รับการคัดเลือกจากทั้งหมด 16,000 แห่ง นอกจากนั้น มีนักศึกษาภาคพิเศษ ในปีค.ศ. 1990 ผู้สังเกตการณ์กล่าว ว่า ระบบการศึกษาและสังคมที่สุดยอดของเกาหลีเหนือ การแข่งขันเข้าศึกษาในคณะต่างๆ มีความรุนแรงมาก วิทยาลัยระดับท้องถิ่นก่อนเข้าสู่ระดับประเทศ มหาวิทยาลัยยิม อิล ชุง จัดสอนทั้งเศรษฐกิจและ ประวัติศาสตร์ ปรัชญา กฎหมาย ภาษาต่างประเทศ และวรรณกรรม ภูมิศาสตร์ ฟิสิกส์ คณิตศาสตร์ เคมี สสารและพลังงาน ชีววิทยาและคอมพิวเตอร์ มีบุคลากร ผู้สอน นักวิจัย และเจ้าหน้าที่ประมาณ 3,000 คน อุปกรณ์อำนวยความสะดวกค่อนข้างทันสมัย ตั้งอยู่ทาง ตอนเหนือของกรุงเปียงยาง

วิทยาลัยครู (Teacher Training) ผู้ที่จะเป็น ครูในเกาหลีเหนือจะต้องได้รับการฝึกอบรมจาก สถาบันฝึกหัดครู ดังนี้

- ครูที่สอนในโรงเรียนอนุบาลศึกษาจะต้องเข้า เรียน Kodung Sabun Hakyo ซึ่งเรียนต่อจาก มัธยมศึกษาตอนต้น (Middle School) เป็น เวลา 3 ปี
- ครูที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาจะต้องเข้า เรียน Sabun Daihak ซึ่งเป็นวิทยาลัย

การศึกษา (College of education) เป็นเวลา 4 ปี

- สำหรับผู้ที่จะเป็นครูทางด้านวิชาชีพเทคนิค ต่างๆ นั้น จะต้องเรียน 3 ถึง 4 ปี ในโรงเรียนฝึก วิชาชีพเป็นเวลา 3-4 ปี

การศึกษาพิเศษ (Special Education)

การศึกษาพิเศษของเกาหลีเหนือเน้นตามนัย ความหมายของบริบทการจัดการศึกษาไม่ได้หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่คนพิการหรือคนที่ผิดปกติทั่วไป หรือเด็กนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ การศึกษาพิเศษ ในเกาหลีเหนือ หมายถึงโรงเรียนต่างๆ ที่จัดขึ้นเฉพาะ ทาง เช่น โรงเรียนพลศึกษา โรงเรียนสอนดนตรี โรงเรียน สอนเต้นรำ โรงเรียนการแสดง รวมทั้งโรงเรียนที่เปิดสอน สำหรับเด็กให้มีความรักชาติโดยเฉพาะการปกครองแบบ คอมมิวนิสต์ของเกาหลี ซึ่งมีชื่อว่า School for the bereft children of revolutionaries ซึ่งจะ让孩子เรียน เป็นเวลา 11 ปี หนึ่งโรงเรียนที่ฝึกความชำนาญพิเศษ ตามที่กล่าวมาแล้วก็จะใช้เวลาเรียน 11 ปี เช่นกัน

การบริหารการศึกษา (Education administration)

การบริหารการศึกษาของเกาหลีเหนือเรียกได้ ว่าเป็นการบริหารในลักษณะที่รวมอำนาจ (Centralization) โดยที่อำนาจการบริหารจะอยู่ภายใต้ การสั่งการของพรรคคอมมิวนิสต์แต่สามารถกระจาย อำนาจในการทำงาน เช่น นโยบายการศึกษาพื้นฐานนั้น เลขาธิการของคณะกรรมการพรรคแรงงาน (Worker's Party) โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ทั้งหมด จึงนำนโยบายทางการศึกษานั้นๆ ออกมา ใช้

กระทรวงที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการศึกษามี กระทรวงอุดมศึกษา (Ministry of Higher education) กระทรวงการศึกษาทั่วไป (Ministry of Common Education) และกระทรวงวัฒนธรรม (Ministry of

Culture) ส่วนการศึกษาด้านเกษตรกรรมนั้นจะอยู่ภายใต้การดูแลของกระทรวงเกษตร (Ministry of Agriculture)

แต่โดยภาพรวมแล้วถึงแม้ว่าจะมีกระทรวงหลายๆ กระทรวงที่ทำหน้าที่รับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาก็ตาม แต่พรรคคอมมิวนิสต์ของประเทศจะมีบทบาทในกำหนดหลักสูตร ตำราเรียน และรายละเอียดกระบวนการต่างๆ จากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคของประเทศ

สถิติด้านการศึกษาของเกาหลีเหนือ

จำนวนโรงเรียนและนักเรียน ช่วงฝีมือและผู้เชี่ยวชาญ

สถิติเมื่อ ปีค.ศ. 1987 รายงานว่า มีสถานศึกษาทุกระดับ จำนวน 10,296 แห่ง ประกอบด้วยระดับมหาวิทยาลัย 266 แห่ง หรือร้อยละ 2.6 โรงเรียนชั้นสูง 500 แห่ง โรงเรียนมัธยม 4,738 แห่งและ โรงเรียนประถม 4,792 แห่ง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 4,923,000 คน และมี จำนวนช่าง ฝีมือและผู้เชี่ยวชาญ 1,350,000 คน

จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก โรงเรียนอนุบาลและจำนวนนักเรียน

สถิติเมื่อ ปี 1987 รายงานว่า จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก (Nursery) 27,795 แห่ง จำนวนเด็ก 936,000 คน จำนวนโรงเรียนอนุบาล (Kindergarten) 18,794 แห่ง จำนวนเด็ก 720,000 คน

ตารางที่ 1 จำนวนโรงเรียนและนักเรียน ช่วงฝีมือ และผู้เชี่ยวชาญ ปีค.ศ. 1987

ประเภทสถานศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ระดับมหาวิทยาลัย	266	2.6
โรงเรียนชั้นสูง	500	4.9
โรงเรียนมัธยม	4,738	46.0
โรงเรียนประถม	4,792	46.5
รวม	10,296	100
จำนวนนักเรียน	4,923,300	
จำนวนช่างฝีมือและผู้เชี่ยวชาญ	1,350,000	
จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก โรงเรียนอนุบาลและจำนวนนักเรียน Nursery		
จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก	27,795	
จำนวนเด็ก	936,000	
จำนวนสถานรับเลี้ยงเด็ก โรงเรียนอนุบาลและจำนวนนักเรียน Kindergarten		
จำนวนโรงเรียนอนุบาล	18,794	
จำนวนเด็ก	720,000	

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาหรือการปรับตัวของระบบการศึกษาให้ทันกับกระแสโลกซึ่งประกอบด้วยปัจจัยสำคัญที่คาดว่าจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาของเกาหลีเหนือ ได้แก่ ปัจจัยภายใน และปัจจัยภายนอก โดยจะสะท้อนให้เห็นถึงท่าทีของผู้นำหรือการเปลี่ยนแปลงนโยบายการศึกษา ตลอดจนการแก้ไขการปรับปรุงหลักสูตร หรือการปรับปรุงจำนวนปีของการศึกษาในระบบ

1. ความภาคภูมิใจอดีต

1.1 **ทัศนะของนักวิชาการ** ในทัศนะของนักวิชาการชาวเกาหลีใต้ เห็นว่า เกาหลีเหนือมีระบบการศึกษาภาคบังคับ 11 ปี ซึ่งเป็นที่ภาคภูมิใจมาก ทั้งนี้แผนการศึกษาส่วนใหญ่มุ่งให้จงรักภักดีต่อผู้นำ (Suryong) และการสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ ขณะเดียวกันก็ปลูกฝังความรู้สึกเกลียดชังต่อลัทธิจักรวรรดินิยมสหรัฐอเมริกาและลูกสมุนเกาหลีใต้

1.2 **การปลูกฝังความเกลียดชังศัตรู** เด็กอนุบาลชาวเกาหลีเหนือ จะถูกอบรมให้คุ้นเคย/เคยชินกับคำศัพท์ “ลูกไม่มีพ่อ” (bastard) หม่าโน (jackals) และการแสดงออกอื่นๆ ตำราเรียนของเกาหลีเหนือ เกรดที่ 8 ในบทที่ว่าด้วยมรยาทในการสนทนาและการบรรยาย กล่าวถึงเมื่อใดก็ตามที่เจ้านิกถึงศัตรูของเรา เราจะต้องใช้วลี “โจรชั่วลูกล่าสอนอเมริกัน” (gangly American bastards) และ หัวของลูกล่าสอนอเมริกัน (the noggin of the American bastard)

ในสถานเลี้ยงดูเด็กนั้น พวกเด็กๆ จะได้เรียนรู้วิธีการนับ โดยการตอบคำถามที่เกี่ยวข้องกับการกระทำสงคราม

แม้ว่าภายหลังจากรัฐบาลกรุงเปียงยางเริ่มปรับปรุงความสัมพันธ์กับรัฐบาลกรุงวอชิงตัน แต่แผนการศึกษายังคงส่งเสริมความจงเกลียดจงชัง ต่อ

สหรัฐอเมริกาและเกาหลีใต้ กระทั่งหลักสูตรในระดับวิทยาลัย ก็ยังรวมเนื้อหาสวดศิธรรมเสริญเยินยอความยิ่งใหญ่ของประธานาธิบดี Kim Il-sung และ Kim Jong-il และสอนให้ยึดถือปฏิบัติตามหลักคำสอน “Juche Idea” (Chong Bong-uk et.al. (eds).)

บทสรุป

การศึกษาของประเทศเกาหลีเหนือ จัดว่าศึกษาในระบบสังคมนิยม รัฐบาลหรือภาครัฐเป็นผู้จัดการศึกษา นั่นคือให้ภาครัฐเป็นผู้ที่กำหนดหลักสูตรการศึกษา อุปกรณ์ ครูผู้สอน วิธีการศึกษา บทเรียนในการศึกษา ระบบการศึกษาของประเทศทั้งหมดภาคเอกชนหรือประชาชนคาดว่าไม่มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาแต่อย่างใด ดังนั้นระบบการศึกษาของประเทศเกาหลีเหนือเป็นตัวกำหนดคุณภาพพลเมือง ชนรุ่นใหม่ของเกาหลีเหนือเองซึ่งเป็นไปตามแบบแผนที่รัฐบาลต้องการ โดยที่เอกชนไม่สามารถมีส่วนในการจัดระบบการศึกษาได้เลย มองในแง่ดีรัฐสามารถวางแผนการศึกษาได้เต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นการบรรจุเนื้อหาตามที่รัฐต้องการอบรมบ่มเพาะพลเมืองของตนหรือผลงานในทิศทางตามที่รัฐต้องการ คาดได้ว่าพลเมืองเกาหลีเหนือเป็นผู้ที่มีความเชื่อฟังและมีทักษะตามที่รัฐต้องการ

อย่างไรก็ตามกระแสโลกาภิวัตน์ในโลกปัจจุบันข้อมูลข่าวสารเผยแพร่ทั่วโลก เป็นสิ่งที่ท้าทายระบบการศึกษาของประชาชนเกาหลีเหนือเป็นอย่างมาก และคาดว่าจะมีผลกระทบต่อระบบการอบรมบ่มเพาะของเกาหลีเหนือ เพราะประชาชนสามารถที่จะรับรู้ข่าวสารนอกเหนือในหลักสูตรที่รัฐกำหนดผ่านสื่อสารมวลชน

น่าเชื่อได้ว่า นักศึกษาที่จบการศึกษาจากเกาหลีเหนือระดับสูงสุด จะไปศึกษาต่อที่ประเทศไซเปี่ยตจีน ซึ่งเป็นประเทศสังคมนิยมเช่นเดียวกับประเทศเกาหลีเหนือ จึงจะเห็นได้ว่าเกาหลีเหนือถูกระวางจาก

สหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพอาวุธ จึงเป็นที่น่าสงสัยว่าวิชาการทางด้านอาวุธยุทธโฑปกรณ์ต่างๆ นี้สามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาได้อย่างไรหรือที่ใด ซึ่งตรงนี้เป็นความลับของประเทศ ประเทศอื่นสามารถที่จะเข้าไปศึกษาเรียนรู้ในรูปของนักศึกษาแลกเปลี่ยนได้อย่างไร

อนึ่งประเทศเกาหลีเหนือปิดประเทศมาช้านานและเพิ่งจะเปิดรับความสัมพันธ์กับประเทศทั่วโลกเมื่อไม่นานมานี้เอง ถ้าหากว่าเราสามารถติดต่อกับประเทศเกาหลีเหนือได้เราก็จะสามารถที่จะสร้าง

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้ ทั้งด้านการค้าการลงทุน ความเข้าใจในระบบการศึกษาเกาหลีเหนือทำให้เข้าใจชาวเกาหลีเหนือต่อความต้องการ พฤติกรรม ผู้บริโภค สินค้าและบริการที่เขาขาดแคลน ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมของเกาหลี เพื่อช่วยในการเจรจาทางการค้าและธุรกิจ ถึงแม้ว่าขณะนี้จะเป็นการค้าระหว่างรัฐแต่เราเชื่อว่าในที่สุดเกาหลีเหนือจะเปิดประเทศเหมือนกับประเทศสังคมนิยมอื่นๆ

บรรณานุกรม

- Chong Bong-uk; Han Seung-jong and Kwak Seung-ji (eds.). A Hanbook on North Korea. Seoul : Naewoe Press. 1998.
- Kim Il Sung. 1983 Let us step up Socialist Construction under the banner of the Juche idea.
- Li Yong Bok. 1986 Education in the Democratic People's Republic of Korea.
- Kim Il Sung. 1983 On Further Developing Educational Work.
- Pang Hwan Ju. 1987 Korea review.